

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **H. H. N.**

zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 10. 2022, č. j. MV-134667-5/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 10. 2022, č. j. MV-134667-5/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 7. 10. 2022 u Městského soudu v Praze (dále též „soud“) domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2022, č. j. MV-134667-5/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 6. 6. 2022, č. j. OAM-1072-6/DP-2022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 12. 1. 2022 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „žádost“), neboť žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti v podobě chybějících náležitostí podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které bránily v pokračování řízení.

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce dne 21. 6. 2022 blanketní odvolání.
3. Odvolání bylo doplněno podáním žalobkyně ze dne 19. 7. 2022, ve kterém žalobkyně navrhla, aby prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že v odvolacím řízení doložila náležitosti, jejichž nedoložení v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem bylo důvodem pro zastavení řízení. Dále konstatovala, že si je vědoma zásady koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, avšak měla za to, že v daném případě je této zásadě nadřazena ochrana rodinného a soukromého života a zájmu nezletilého dítěte, přičemž odkázala na argumentaci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41, zejména v bodech 17 až 24. K tomuto žalobkyně zdůraznila, že v odvolacím řízení předložila chybějící náležitosti a dále podotkla, že se na výchově syna podílí oba rodiče společně a společně jej vyživují výnosy ze své podnikatelské činnosti. Syn je vzhledem k jeho věku závislý na péči matky a v důsledku zamítnutí odvolání bude muset s žalobkyní vycestovat mimo Českou republiku, neboť žalobkyně si nemůže podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití s otcem dítěte (neboť nejsou sezdáni), ani žádost o jiné pobytové oprávnění. Žalobkyně je tak odkázána na žádost o dlouhodobé vízum, na které však není právní nárok. V důsledku toho hrozí dlouhodobé rozdělení rodiny, odloučení rodičů a odloučení syna od otce. K podání ze dne 19. 7. 2022 žalobkyně přiložila výpis údajů o své osobě z veřejné části Živnostenského rejstříku ze dne 19. 7. 2022, potvrzení o stavu svých závazků týkajících se pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti vydaných Pražskou správou sociálního zabezpečení dne 27. 6. 2022 pod č. j. 42013/753182/22/013/702/Hrd a potvrzení o neexistenci nedoplatků u orgánů Celní správy České republiky vydané Celním úřadem pro hlavní město Prahu dne 4. 7. 2022 pod č. j. 476299/2022-510000-41.

4. Žalobkyně dále dne 18. 8. 2022 odvolání doplnila o podklady týkající se druhu žalobkyně (tj. otce jejího nezl. syna), a to vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2021, potvrzení o bezdlužnosti u ČSSZ, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 a vyúčtování plateb VZP za období roku 2021.
5. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, shrnula závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí, sumarizovala průběh odvolacího řízení a reprodukovala odvolací argumentaci žalobkyně.
6. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně ve stanovené lhůtě nepředložila požadované podklady, ač byla prvostupňovým orgánem vyzvána k odstranění specifikovaných vad žádosti a poučena o důsledcích nevyhovění výzvě. Z tohoto důvodu nemohl prvostupňový orgán žádost z obsahového hlediska projednat a vydat meritorní rozhodnutí. Tento závěr žalovaná odůvodnila také odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24, podle kterého je nedoložení dokladů, které je žadatel povinen předložit ze zákona, takovou vadou řízení, která svou povahou brání pokračování v řízení a ve svém důsledku znamená nemožnost tyto podklady posoudit z formálního i obsahového hlediska.
7. Žalovaná dále argumentovala předpokladem aktivního přístupu žalobkyně v řízení o žádosti, přičemž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38 dovodila, že bylo zcela na žalobkyni, aby prvostupňovému orgánu výhradně z vlastní iniciativy předložila žádost se všemi zákonem stanovenými náležitostmi. K tomu konstatovala, že žalobkyně do vydání prvostupňového rozhodnutí nedodala doklady prokazující bezdlužnost u orgánů Celní správy České republiky a doklad prokazující její bezdlužnost na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
8. K argumentaci žalobkyně odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41, žalovaná uvedla, že není příslušný a nelze jej aplikovat, neboť řeší případ nezletilé cizinky v postavení žadatelky o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, přičemž žalobkyně žádá o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání OSVČ.
9. K tvrzení žalobkyně stran založení práva a nároku pobývat na území České republiky žalovaná doplnila, že takové právo náleží podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod jen občanům České republiky, přičemž tento závěr vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04. Žalovaná dále uvedla, že posuzovaná žádost je již osmou žádostí o pobytové oprávnění žalobkyně, kdy ta pobytové oprávnění v minulosti opakovaně získala a tudíž zná proces správního řízení. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobkyně své jednání prvostupňovému orgánu ani žalované nijak neodůvodnila a domáhá se svých práv skrze dopady do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu nezletilého dítěte.
10. K námitce nemožnosti žalobkyně zažádat si o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny žalovaná uvedla, že jí je z úřední činnosti známo, že druh žalobkyně je již sezdán s jinou ženou a tento sňatek nebyl ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí ukončen. Pokud by k rozvodu došlo, je druh žalobkyně povinen tuto skutečnost prvostupňovému orgánu sdělit.

11. Žalovaná dále s odkazem na zásadu koncentrace řízení vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu vyložila důvod, pro který nepřihlédla k dokladům předloženým žalobkyní v průběhu odvolacího řízení. Podle názoru žalované žalobkyně neprokázala, že požadované podklady nemohla obstarat či předložit již v řízení před prvostupňovým orgánem. Žalovaná doplnila, že žalobkyně byla k předložení dokladů řádně vyzvána a byla jí poskytnuta dostatečná lhůta k jejich předložení, což ostatně žalobkyně nijak nepopírá. Žalovaná současně poukázala na skutečnost, že žádosti o vyhotovení dodatečně poskytnutých dokladů prokazujících bezdlužnost žalobkyně u orgánů Celní správy České republiky a bezdlužnost na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti byly žalobkyní učiněny až po převzetí prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná z toho s odkazem na délku řízení před prvostupňovým orgánem dovodila, že žalobkyně neposkytla prvostupňovému orgánu požadované podklady v důsledku nedbalosti, potažmo kvůli nedostatečné procesní aktivitě, nikoli proto, že požadované podklady nemohla obstarat či předložit. Tento závěr pak podpořila i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34, podle kterého je na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Pokud tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout prvostupňovému orgánu součinnost, přičemž tento nedostatek nelze zhojit uvedením nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání.
12. S doklady vystavenými na druhu žalobkyně se žalovaná vypořádala tak, že je pro dané správní řízení považuje za irelevantní, neboť nesouvisí s prvostupňovým rozhodnutím.
13. Žalovaná dále vysvětlila, proč neshledala důvodnou námitku poukazující na to, že se měl prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně navíc nepřiměřenost dopadů před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani nenamítala. Žalovaná k tomu dále odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2020, č. j. 9 A 176/2017 – 43, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 5. 2014, č. j. 57 A 41/2013 – 53 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41. Z těchto rozsudků vyvodila závěr o tom, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení není správní orgán povinen přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života účastníka řízení zkoumat.
14. Ze shora uvedených důvodů žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 6. 6. 2022 potvrdila. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 10. 2022.

III. Žaloba

15. V podané žalobě žalobkyně namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná měla v nejlepším zájmu dítěte povinnost zkoumat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího syna a prvostupňové rozhodnutí zrušit, což neučinila. Žalobkyně uvedla, že ač si je vědoma koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, zastává názor, že v daném případě jsou ochrana rodinného a soukromého života a zájem nezletilého dítěte nadřazeny zásadě koncentrace řízení, což odůvodnila odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41, podle něhož NSS připustil s ohledem na zájem dítěte a ochranu rodinného života prolomení koncentrace řízení ve správním řízení, pokud jsou chybějící náležitosti doloženy v odvolacím řízení. Žalobkyně zdůraznila, že v rámci odvolacího řízení předložila chybějící náležitosti a že s ohledem na závislost syna na péči žalobkyně a její nemožnost žádat o jiná pobytová oprávnění měla žalovaná v nejlepším zájmu dítěte odvolání vyhovět. Napadeným

rozhodnutím tak žalovaná porušila čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 1 Úmluvy o právech dítěte (kde se však žalobkyně patrně dopustila překlepu, když nadále pracuje se čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), když odvolání nevyhověla a navzdory principu přiměřenosti při posuzování dopadů rozhodnutí, který vyplývá ze základních zásad činnosti správních orgánů vyjádřených v § 2 odst. 4 správního řádu, se věcně přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně nezabývala. Požadavku posouzení přiměřenosti pak podle žalobkyně není na překážku, že prvostupňové rozhodnutí nespadá pod § 174a zákona o pobytu cizinců. Povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného života žalobkyně a jejího nezletilého syna vyplývá ze čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kdy žalobkyně argumentuje rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci *El Ghalet proti Švýcarsku* ze dne 8. 11. 2016, č. 56971/10, podle kterého musí správní orgány i soudy při svém rozhodování přiznat zájmu dítěte rozhodující význam, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 – 62, ze kterého vyplývá povinnost posoudit, zda zastavení řízení o žádosti bylo s ohledem na okolnosti daného případu s přihlédnutím k dopadům do rodinného a soukromého života přiměřené. Napadené rozhodnutí tak podle žalobkyně představuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do jejích práv, protože žalovaná se měla posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývat.

16. Z důvodů shora uvedených žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v celém jeho rozsahu a vrátil věc žalované k dalšímu projednání a rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 10. 2022 trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná podotkla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Dále s odkazem na relevantní judikaturu uvedla, že přiměřenost dopadů do rodinných a soukromých poměrů se obecně neposuzuje v případě procesního rozhodnutí, neboť se o věci meritorně nerozhoduje. Ve zbytku žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, které považuje za přezkoumatelné a vydané v souladu se zásadou zákonnosti.
18. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně i žalovaná s takovým postupem souhlasily. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci hodnotil jako dostatečné. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Účastenský výsledek žalobkyně považoval soud s ohledem na níže předestřený právní názor za nadbytečný.

21. Soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84), ani jiné vady, které je povinen zkoumat ex offio. Proto přistoupil k samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
23. Žalobkyně podala dne 12. 1. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně v příloze žádosti předložila kopii svého cestovního dokladu, svého víza k pobytu na území České republiky, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2020, vydaný Finančním úřadem pro Středočeský kraj dne 22. 6. 2021 s ověřovací doložkou ze dne 10. 1. 2022, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2020, vydané Okresní správou sociálního zabezpečení Praha – západ dne 10. 1. 2022, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků vůči orgánům Finanční správy České republiky, vydané Finančním úřadem pro Středočeský kraj dne 8. 12. 2021 a doklad o zdravotním pojištění, vydaný Pojišťovnou VZP a. s. dne 5. 1. 2022.
24. Výzvou ze dne 12. 1. 2022, č. j. OAM-01072-3/DP-2022, vyzval prvostupňový orgán žalobkyni k doplnění náležitostí uvedených v § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2 s odkazem na § 31 odst. 1 písm. a), d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla konkrétně vyzvána k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, dokladu o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu či evidence, dokladu prokazujícího neexistenci nedoplatku u orgánů Celní správy České republiky a dokladu vydaného příslušnou okresní (městskou) správou sociálního zabezpečení o tom, že žalobkyně nemá u tohoto orgánu státní správy evidován nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. To vše měla žalobkyně prvostupňovému orgánu doložit ve lhůtě 30 dní od doručení výzvy. Součástí výzvy bylo poučení, že pokud nebudou vady odstraněny ve stanovené lhůtě, řízení o žádosti bude zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výzvu ze dne 12. 1. 2022, č. j. OAM-01072-3/DP-2022, si žalobkyně téhož dne převzala.
25. Dne 17. 1. 2022 žalobkyně doplnila svou žádost o doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
26. Usnesením ze dne 6. 6. 2022, č. j. OAM-1072-6/DP-2022, prvostupňový orgán zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že žádost žalobkyně trpěla vadami, k jejichž odstranění byla vyzvána ve lhůtě 30 dní. Žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila všechny tyto podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, proto prvostupňový orgán řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
27. Proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno dne 9. 6. 2022, podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odvolání (viz shora body 2 až 5).
28. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.

29. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
30. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
31. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
32. Podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit
- a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),
 - b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti,
 - c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,
 - d) doklad prokazující bezdlužnost cizince,
 - e) doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je členem statutárního orgánu obchodní korporace,
 - f) na požádání platební výměr daně z příjmu,
 - g) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

33. Podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů předložit a) cestovní doklad, d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, a e) fotografii; to neplatí pokud bude pořizován obrazový záznam cizince.
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jež je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
35. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
36. Podle § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců se bezdlužnost prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.
37. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
38. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nemůže státní orgán do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
39. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
40. S ohledem na shora uvedené soud o věci uvážil následovně.
41. Obsahem jediné žalobkyní uplatněné žalobní námitky je nezákonnost napadeného rozhodnutí, které se žalovaná měla dopustit tím, že neposuzovala přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
42. Zákon o pobytu cizinců stanoví, které doklady musí cizinec ke své žádosti o pobytové oprávnění přiložit, chce-li na území České republiky pobývat delší dobu. Tyto doklady umožňují správnímu orgánu posoudit účel, za kterým hodlá cizinec pobývat na českém území, s protichůdným zájmem státu regulovat za účelem ochrany ekonomické, politické a bezpečnostní stability počet cizinců na svém území. Účelem vyžadovaných podkladů je minimalizovat riziko, že se cizinec stane přítěží pro sociální a zdravotní systém hostitelského státu. Jsou to tedy právě tyto doklady, jejichž prostřednictvím správní orgán individuálně posoudí předloženou žádost a které správnímu orgánu umožní nastolit mezi protichůdnými zájmy cizince a státu spravedlivou rovnováhu, které se žalobkyně dovolává.
43. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně do vydání prvostupňového rozhodnutí na výzvu prvostupňového orgánu k doplnění žádosti o chybějící doklady ze dne 12. 1. 2022 reagovala toliko tak, že dne 17. 1. 2022 doplnila své podání o doklad o zajištění ubytování. Ostatní

náležitosti však prvostupňovému orgánu včas nedoložila, přestože byla řádně vyzvána k jejich doplnění a poučena o možném následku neuposlechnutí této výzvy.

44. Podle názoru soudu byla výzva k odstranění vad žádosti v posuzovaném případě zcela na místě. Stejně tak byl na místě správním orgánem zvolený postup spočívající v tom, že o žádosti nebylo meritorně rozhodováno a řízení o ní bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Nepředložení požadovaných podkladů v daném rozsahu bránilo meritornímu posouzení žádosti, přičemž procesní pasivita žalobkyně spočívající v nepředložení dokladu o zápisu do příslušného rejstříku, dokladu prokazujícího bezdlužnost žalobkyně u orgánů Celní správy České republiky a dokladu prokazujícího její bezdlužnost na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti sama o sobě odůvodňovala zastavení řízení. V tomto rozsahu tedy podle stanoviska soudu podmínky k vydání procesního rozhodnutí formou usnesení o zastavení řízení byly splněny.
45. Soud souhlasí se žalovanou, že judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost aktivně jednat na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019 - 25 nebo ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 - 34). Následkem nedoložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti je podle judikatury Nejvyššího správního soudu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24).
46. K prvostupňovému rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je na místě dodat, že jde o rozhodnutí procesního charakteru. Soud tak souhlasí s názorem žalované, že přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinných a soukromých poměrů cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců se tu proto neposuzuje, neboť tímto rozhodnutím je řízení ukončeno dříve, než bylo možno přistoupit k vlastnímu posouzení situace žalobkyně, která nesplnila svoji povinnost včas doložit zákonem požadované podklady ke své žádosti z důvodu její pasivity. Tento právní závěr koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která dlouhodobě zastává názor, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti z procesních důvodů nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož správní orgán o věci meritorně nerozhoduje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017 - 27, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 - 46).
47. Z výše uvedeného soud dospěl k závěru, že pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně v prvostupňovém řízení tak nebyl za daných okolností prostor. Postup prvostupňového orgánu, který usnesením řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl v souladu s aplikovanou právní úpravou a obsahem správního spisu, neboť předmětnou žádost nebylo možné vzhledem k nepředložení zákonem požadovaných dokladů věcně projednat.
48. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48) vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní

koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Odvolací řízení totiž nepředstavuje další skutkovou instanci, v níž by účastník řízení mohl předkládat nové důkazy (uvádět nové skutečnosti), a doplňovat tak skutkový stav věci zjištěný ke dni vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Nový důkaz (novou skutečnost) lze v odvolacím řízení předložit pouze za výjimečných okolností specifikovaných v § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého je nový důkaz (či nová skutečnost) přípustný pouze za podmínky, že jej nemohl účastník uplatnit dříve (tedy v řízení před prvostupňovým orgánem). Zásadu vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu přitom není možné omezovat pouze na řízení, jež jsou završena meritorním rozhodnutím o žádosti.

49. Pokud tedy žalobkyně doklad o zápisu do příslušného rejstříku, doklad prokazující bezdlužnost žalobkyně u orgánů Celní správy České republiky a doklad prokazující její bezdlužnost na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti předložila až poté, co bylo řízení o její žádosti prvostupňovým orgánem zastaveno, přičemž zároveň v odvolání neuvedla žádné relevantní důvody, které by jí bránily ve včasné dodání výše specifikovaných požadovaných dokladů již v řízení před správním orgánem prvního stupně, žalovaná v obecné rovině nebyla povinna k podkladům, které žalobkyně doplnila v rámci odvolacího řízení, přihlédnout.
50. Soud se však zabíral také otázkou možného prolomení zásady koncentrace řízení ve spojení s požadavkem na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a nejlepšího zájmu jejího syna. Tato otázka je přitom žalobkyní akcentována jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v žalobě.
51. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vymezil okruh případů, v nichž jsou správní orgány povinny přiměřenost svých rozhodnutí, resp. z nich vyplývajících zásahů do soukromého a rodinného života cizinců, posuzovat, s cílem na skutkovém půdorysu konkrétní věci náležitě reflektovat mezinárodní závazky, jež je Česká republika povinna podle čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky dodržovat.
52. Česká republika je smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z této Úmluvy, jež má přednost před zákonem.
53. Správní soudy v tomto směru opakovaně potvrdily, že otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgány musí zabývat z důvodu přednosti a přímé aplikovatelnosti čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod bez ohledu na to, zda posouzení přiměřenosti v konkrétním případě explicitně požaduje některé z ustanovení zákona o pobytu cizinců. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, tedy porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje či nikoli. Jde o ustálenou soudní praxi Nejvyššího správního soudu vyplývající např. z rozsudků ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 - 35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018 - 39, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs

24/2019 - 27, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019 - 53, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019 - 40, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020 - 37, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 - 41. Tyto závěry přitom reflektuje rovněž odborná literatura (KRATOCHVÍL, Jan. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v případech zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců. Právní rozhledy. 2020, číslo 3, str. 77), která přílehlavě vyjadřuje myšlenku společnou většině citovaných (i dalších) rozsudků správních soudů: „*Absence výslovného požadavku posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v některých případech znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze je však vyloučit.*“

54. Aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod je však podmíněná. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39 [byť ve věci zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců], „*článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení (...) vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, bod 15). Zároveň pokračoval, že „čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 - 41). Ve zde posuzovaném případě žalobkyně zásah do soukromého a rodinného života v průběhu správního řízení konkrétně tvrdila. Zároveň je s ohledem na rodinné poměry žalobkyně tvrzené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zřejmé, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná. Tímto postupem ve smyslu výše citovaného rozsudku žalobkyně úspěšně aktivovala článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a založila tak povinnost správního orgánu se s touto námitkou vypořádat.*
55. Soud souhlasí s názorem žalobkyně, že se na zde posuzovaný případ aplikují závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 - 41, který umožňuje, aby byla ve specifických případech zásada koncentrace prolomena a přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života posouzena. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že „z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobit prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému u pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen proto, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění. Stěžovatelka však ani v rámci odvolacího řízení k žádosti nepředložila všechny

předeepsané doklady, a proto nelze na základě obsahu správního spisu důvodně předpokládat, že by její žádosti podané na zastupitelském úřadu bylo vyhověno. Pokud by stěžovatelka spolu s odvoláním předložila žalované nejen doklad o ubytování po dobu pobytu na území, ale i doklad prokazující požadovaný minimální úhrnný příjem rodiny po sloučení, zkompletovala by tím požadavky zákona pro náležité posouzení věci. Pouze za těchto okolností by správní orgány a následně i soud byly povinny zkoumat, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému u pobytu bylo z hlediska nejlepšího zájmu nezletilé stěžovatelky přiměřené“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Argumentace žalované, že v projednávaném případě nemá nezletilý syn žalobkyně postavení žadatele o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, není z hlediska aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte relevantní.

56. Městský soud v Praze proto setrvává na svých závěrech vyslovených v obdobných věcech v předchozích rozhodnutích (např. rozsudek ze dne 24. 5. 2021, č. j. 11 A 80/2019 – 51), podle nichž „... ani v případě usnesení o zastavení řízení z důvodu nedoložení zákonem požadovaných podkladů pro posouzení žádosti cizince podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nelze vyloučit, že bude správní orgán v konkrétním případě povinen posoudit přiměřenost svého rozhodnutí, tj. zastavení řízení založeného na procesní pasivitě cizince, do jeho soukromého a rodinného života, bude-li cizinec takovou otázku v řízení vznášet, resp. pokud ze spisu nebude vyplývat, že by tvrzená nepřiměřenost byla na první pohled nemyslitelná či zdánlivá, případně pokud dokonce ze správního spisu budou zjevné okolnosti, které by na takovou nepřiměřenost mohly ukazovat. O takovou situaci půjde především v případě, kdy cizinec v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu některé doklady potřebné pro posouzení žádosti nedoloží v řízení před prvoinstančním orgánem a učiní tak teprve v reakci na zastavení řízení v rámci řízení o odvolání proti tomuto usnesení. Půjde tedy o případy, kdy má nadřízený orgán k dispozici všechny doklady potřebné pro meritorní rozhodnutí ve věci, přičemž z obsahu správního spisu může být dokonce zjevné, že v konkrétním případě prima facie nic nebrání vyhovění žádosti cizince a vydání pozitivního rozhodnutí.“
57. V daném případě žalobkyně chybějící podklady (výpis údajů o žalobkyni z veřejné části Živnostenského rejstříku ze dne 19. 7. 2022, potvrzení o stavu závazků žalobkyně týkajících se pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti vydaných Pražskou správou sociálního zabezpečení dne 27. 6. 2022 pod č. j. 42013/753182/22/013/702/Hrd a potvrzení o neexistenci nedoplatků u orgánů Celní správy České republiky vydané Celním úřadem pro hlavní město Prahu dne 4. 7. 2022 pod č. j. 476299/2022-510000-41) doložila spolu s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí. Poté, co se soud seznámil s obsahem správního spisu, neshledal v žalobkyní předložených dokladech žádný důvod, který by vydání meritorního rozhodnutí o žádosti žalobkyně znemožňoval. Na žádnou takovou konkrétní okolnost, jež by snad takovému procesnímu vyústění bránila, ostatně nepoukázala ani žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani ve vyjádření k žalobě.
58. Ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41, bylo proto na žalované, aby s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zkoumala a posoudila, zda bylo zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému u pobytu z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a nejlepšího zájmu jejího nezletilého syna přiměřené. Stěžejní je přitom skutečnost, že žalobkyně v průběhu

odvolacího řízení veškeré chybějící náležitosti dodatečně doložila a její žádost se tak stala úplnou a věcně projednatelnou. S ohledem na ochranu soukromého a rodinného života žalobkyně proto byla žalovaná povinna před vydáním napadeného rozhodnutí zvážit přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o pobytové oprávnění s osvědčovanými silnými soukromými a rodinnými vazbami žalobkyně v České republice. Nic na tom nemění skutečnost, že se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabýval prvostupňový orgán v prvostupňovém rozhodnutí. V době jeho vydání totiž správní spis ještě neobsahoval všechny požadované podklady a žádost nemohla být meritorně projednána, jak ostatně soud podrobně rozebral výše v bodech 42 až 47 tohoto rozsudku.

59. Žalovaná by tak v dalším řízení měla poměřit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně způsobeného zastavením řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti jejího pobytového oprávnění v České republice a na straně druhé intenzitu veřejného zájmu na zastavení řízení. Pokud dospěje k závěru, že by zastavení řízení založené na uplatnění koncentrační zásady bylo s ohledem na závažné dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně nepřiměřené, posoudí žádost žalobkyně meritorně.

VI. Závěr a náklady řízení

60. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž zohlední závěry vyslovené soudem v odůvodnění tohoto rozsudku.
61. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, soud proto rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce na nákladech řízení částku 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve s pojení s § 7 bod 5 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně dvou režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající této dani. Náhradu za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobkyni nepřiznal, neboť jejímu návrhu usnesením ze dne 3. 11. 2022, č. j. 9 A 88/2022 – 23, nevyhověl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu